

Průběh vedoucího práce

Marie Tomanová...

Figura v krajině...

V textu o svých obrazech Marie píše o svém prožitku, jako o jediném co jí zbývá a o snaze namalovat a odhalit vlastní vizi pro diváka...od počátku však právě se sdělností diplomky měla problém a téma ráje raději změnila, protože se jí dařilo spíše malovat peklo...střední formát také nakonec přesahoval její malířské expresivní schopnosti a kompozičně i ideově se rozpadal a tak na radu z několika stran nakonec zůstala u malého formátu, který se jevil i mě jako schůdný a umožňující silný výkon a pokusit se najít v množství obrazů, které vznikají relativně rychle a umožňují expresivním tahům a badpaintingovým nánosům barev přeci jen nalézt jakýsi tvar přijatelný pro oko diváka...zda-li se jí podařilo také odhalit své vize, sny a prožitky to je vpravdě věc diváka...pro mne dílo kodrcá a nelehce se vine...těžko říct jak je to z vizemi a pocity, které autorce „zbývají“...pro mě je to více méně expresivní klišé, ale také touha po obrazech které budou mít silný náboj, vytvořený gestem tahu štětce, podivnosti tématu nesnadno rozklíčovatelného příběhu a víry v dobrý konec... až zvětšení výseků nafocených obrazů na obrazovce mě umožnilo trochu nahlédnout do tahovosti a naléhavosti Maruščiny exprese a přeci jen si říct – dyť ono by to šlo...třeba člověk mezi dvěma stromy anč blije krev či barvu je po určitém seříznutí a zvětšení zajímavý obraz jak barevností tak kompozicí i přesahem kladení barev do německé, ale i snad italské malby 80.let minulého století a hlavně ho vidím třeba dvoumetrový...nebo obraz člověka strnule stojícího a s modrým knírkem!(i další postavy jak z prkna..) , mě zase evokuje strnulost postav Načeradského...nebo muž čurající duhu – dobré téma, vtipné, poetické a taky jsem si ho rád na obrazovce prohlížel– to je totiž nevýhoda malého formátu, nějak to už musí „být“ aby byl přesvědčivý...a totéž rozkročená žena – i na tomto obrázku i předešlém je hezky namalována větvička s květy meruňky...atd...a další obrazy , když překonám nechuť, která se mi drala na povrch když jsem prohlížel originály, vidím příjemnou barevnost, snahu po tajemství a uvolněnost malířskou či touhu po ní...atd...je to tam, ale jak říkal Samo Paučo, namaluj jich 500...100 by stačilo ...je to tam někde a jen si více rozumět a více se snažit, nejen „si to odpracovat“...ale to by adeptka musela být spjata s malířstvím možná více dramaticky a ne jen s malováním a lelkováním „dívčího“ typu „však ono to nějak dopadne“(který bohužel je dnes ve škole a nejen u nás v ateliéru vidět u mnoha autorů...)...pár odkazů k tzv.světovému malířství současnosti je sice možných a snad i „podobných“, ale právě myslím pro Marii jako příklad nevhodných, neb ji utvrzují ve snadnosti a nadhledu, ke kterému by se měla jaksí prožít a hlavně promalovat, aby byl uvěřitelný...a také si myslím, že jen dodatečně daných nebo nedostatečně pochopených či integrovaných, ale nechci křivdit ani Marii ani slavným popídkům malířství a umělcům, které si vybrala ...net mate...mluvit u paní „šantal džof“ o technické dokonalosti je vskutku k pobavení...ale budiž ...ale zpět k Marii, když se barva nanese přiměřeně moderně či modernisticky, tak klasické téma člověka – figury v krajině to hodí – přeci když se za figuru či spíše vedle obrysu figury namaluje pár kytiček či náznaků

stromů louky polí atd tak tam ta figura a krajina bude...nějak přece symbolicky to bude působit...o člověku raději nemluvě...ono to nějak dopadne...portréty v polích, hlavy v mracích – něco na tom je, ale vždy to zároveň kodrcá, když už jsem užil ten termín...snad pár kompozic svoji divokostí...ale jaksi na hliněných nohách...bez základů, který bychom mohli pod rozháraným povrchem a blábolitostí témat vidět...“..ve svých dílech pracuji s napětím vyvolaným zobrazením figur, jejich divností a deformovaností a zároveň expresivní barevností, která působí neklidně. Inspirovaná Munchovým výkřikem a jeho kombinací veselých barev s konečným dojmem děsivosti...“

...pohříchu si vzít za inspiraci jednoho z nejvýraznějších a extra odvážných malířů moderny Edvarda Muncha je sice hezké, ale o to výrazněji vnímám právě autorčino nepochopení jeho malířských i lidských “výkřiků“ a pevného a odvážného charakteru člověka, jehož každá skica je malířstvím jak bič, ve srovnání se salonním a nepřesvědčivým výsledkem předkládané diplomky...

...malé obrázky ale jsou hezké, milé a snad neurazí...

...mě přes všechnu kritičnost se pořád zdá, že některé obrazy by skutečně mohli být a jsou silné...samostatně vystavené či ve skupinách po jednotlivých tématech a snad se i tak stane a Marušce se podaří diplomkou komisy přesvědčit...já váhám...bohužel ani studijní úsilí těch pár let u nás v ateliéru mě nepřesvědčilo a myslím Marie nevyužila plně nastavenou ruku a vstřícné přijetí, které jsme jí umožnili – nezlobím se - prostě to není v jejím naturelu, je to požitkář a žena veselá...a pak to mikulovské „prokletí“...malířství to je taky ovšem boj o obraz a utrpení, špatné nálady a taky rozpoznání a nasměrování svého talentu, je to dřina...jsme dělníci moře, jen málokdo se veze na jachtě a celý život si prozpěvuje...

...práci hodnotím zatím stupněm mezi C a D a nechávám celkové hodnocení na komisy a vztahům k ostatním diplomkám a diskusi...

